

Subjekt události

Termín „subjekt“ je vlastně velmi vhodný k pojmenování toho, co „událost“, která ještě „subjekt“ nemá resp. která se ještě subjektem nestala, musí ustavit (a udržovat, tj. vždy znovu-ustavovat, re-konstituovat, obnovovat, restaurovat) – a to tím, že samu sebe jakoby „podbudovává“, že „vrhá pod sebe“ své jádro, svůj „základ“, svou „bytnost“ (musíme ovšem latinský termín odvozovat od slovesa *subiacio*, nikoliv od *subiaceo*, neboť – to už musíme dobře vědět – žádný subjekt v hloubce události, jejímž je subjektem, ne-leží, ne-spočívá „pod“ událostí jako její „substrát“, nehybný podklad a základ. Událost, rozumí se ovšem pravá“ událost (tedy vnitřně sjednocená), si musí svůj subjekt konstituovat a musí jej udržovat. Z toho ovšem plyne, že to není subjekt, který je jediným zdrojem stále obnovované integrity události, a to i když k jeho funkci (takříkajíc k jeho „povinností“) náleží o tuto integritu pečovat, prohlubovat ji a vyzdvihovat ji na novou, vyšší úroveň. Základní integrita události má „hlubší“ kořeny než integrita subjektu (pokud odlišujeme událost a její subjekt; ještě je třeba uvážit, zda by nebylo vhodnější mluvit o tom, že se událost sama stává subjektem, než že si svůj subjekt ustavuje).

(Písek, 071202-3.)